

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 305/06-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. septembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Š. Č., T., právne zastúpeného advokátom JUDr. J. L., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 63/2005 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 11 Cb 22/2004) a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. Š. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. mája 2006 doručená sťažnosť Ing. Š. Č., T. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej

lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Rožňava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 63/2005 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 11 Cb 22/2004).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 29. novembra 2001 podal Okresnému súdu Trebišov návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 120 000 Sk s príslušenstvom proti odporcovi V., so sídlom B. Konanie na uvedenom súde bolo vedené pod sp. zn. 1 Rob 573/01 a následne pod sp. zn. 4 Cb 140/02, a to až do 30. októbra 2003, kedy Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 3 Ncb 5/03-187 rozhodol, že všetci sudcovia Okresného súdu Trebišov sú vylúčení z prerokúvania a rozhodovania vecí sp. zn. 4 Cb 140/02 a vec prikázal na ďalšie konanie okresnému súdu. Spis bol okresnému súdu doručený 27. januára 2004.

Podľa skutočností uvádzaných sťažovateľom okresný súd vo veci nariadil pojednávanie na 7. september 2004, t. j. až po uplynutí viac ako 8 mesiacov od doručenia spisu. Na pojednávaní sa nezúčastnil odporca ani jeho právny zástupca. Vo veci bolo okresným súdom nariadené vykonanie ohliadky na mieste samom, ktoré sa uskutočnilo 8. novembra 2004. Dňa 4. februára 2005 okresný súd rozsudkom č. k. 11 Cb 22/2004-404 rozhodol o časti návrhu a vo zvyšnej časti vec vylúčil na samostatné konanie, ktoré je vedené pod sp. zn. 11 Cb 63/2005. Podľa tvrdení sťažovateľa uvádzaných v sťažnosti sa v tomto samostatnom konaní uskutočnilo pojednávanie 10. marca 2005, pre neúčast' odporcu bolo odročené na 12. apríl 2005 a opätovne na 11. máj 2005 za účelom vypočutia ďalšieho svedka. Ďalšie pojednávanie bolo nariadené na 29. november 2005 a odročené na 17. január 2006. Podľa tvrdení sťažovateľa súd tento termín zrušil a vo veci nekoná.

Vzhľadom na dlhotrvajúcu nečinnosť súdu, resp. neefektívnosť jeho konania podal sťažovateľ 30. januára 2006 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Predseda okresného súdu v odpovedi na sťažnosť Spr 110//06 z 10. februára 2006 uviedol, že ju považuje za neopodstatnenú, keďže súd vo veci koná plynulo.

Sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby jeho sťažnosť po predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie a vo veci samej rozhodol nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa Ing. Š. Č., T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote upravené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Cb 63/2005 (pôvodne 11 Cb 22/2004) porušené boli.

2. Okresnému súdu Rožňava prikazuje, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 11 Cb 63/2005 (pôvodne 11 Cb 22/2004) konal bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľovi Ing. Š. Č., T. priznáva finančné zadostučinenie vo výške 80 000 Sk (slovom osemdesiat tisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Rožňava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Sťažovateľovi Ing. Š. Č., T. priznáva náhradu trov konania vo výške... (sťažovateľ neuviedol sumu, pozn.), ktorú je Okresný súd Rožňava povinný zaplatiť na účet advokáta JUDr. J. L. do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, príp. z iných dôvodov.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu ktorých malo dôjsť v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 11 Cb 63/2005 o zaplatenie 120 000 Sk s prísl. za monitorovanie imisíí na pozemkoch V.

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania

a postup súdu. Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03).

Ústavný súd na základe svojej konštantnej judikatúry (II. ÚS 57/01, I. ÚS 120/03, I. ÚS 66/04), berie do úvahy, že odmietnuť s'ťažnosť ako zjavne neopodstatnenú možno „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom..., ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných priet'ahov, a tým ani porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), „argumenty v s'ťažnosti s'ťažovateľa nepreukázali v čase podania s'ťažnosti takú intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, aby bola s'ťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03), resp. že „na základe skutočností uvedených v s'ťažnosti nemožno postup súdu považovať za taký, ktorý by signalizoval pri predbežnom prerokovaní možné porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 131/03).

Pri posudzovaní porušenia s'ťažovateľom namietaných práv ústavný súd vychádzal zo skutočností uvádzaných v s'ťažnosti a zo spisov okresného súdu sp. zn. 11 Cb 22/2004 a 11 Cb 63/2005, pričom zo spisového materiálu zistil, že skutočnosti uvádzané s'ťažovateľom nie sú úplné (v časti nemajú ani oporu v spise).

Ústavný súd posudzoval dĺžku konania vedeného okresným súdom, ktorému bola vec postúpená Okresným súdom Trebišov 27. januára 2004. Prvý úkon vo veci okresný súd vykonal 8. júla 2004, t. j. po 5 mesiacoch, čo bolo zapríčinené skutočnosťou, že zákonná sudkyňa, ktorej bola vec pridelená, bola v uvedenom čase práceneschopná. Pri pridelení veci inému zákonnému sudcovi okresný súd postupoval podľa rozvrhu práce na rok 2004 (ako sa to uvádza v odpovedi predsedu súdu na s'ťažnosť podanú na priet'ahy v konaní).

V ďalšom období až do nariadenia prvého pojednávania vo veci na 7. september 2004 obaja účastníci konania na výzvu okresného súdu predložili svoje návrhy na vykonanie dôkazov a s'ťažovateľ predložil okresnému súdu stanovisko k návrhu odporcu na

vykonanie dôkazov. Pojednávanie nariadené na 7. september 2004 bolo pre neprítomnosť odporcu a jeho právneho zástupcu odročené na 7. október 2004. Okresný súd na tomto pojednávaní uložil účastníkom predložiť dôkazy a zároveň uznesením č. k. 11 Cb 22/2004-285 z 20. októbra 2004 nariadil vykonanie ohliadky monitorovacích zariadení na mieste samom na 8. november 2004, ktorá sa uskutočnila.

Okresný súd 12. novembra 2004 opätovne (v súlade s uznesením z pojednávania z 10. októbra 2004) vyzval účastníkov konania na označenie dôkazov. Odporca ich doručil (po predĺžení lehoty okresným súdom na žiadosť odporcu) okresnému súdu 8. decembra 2004. Vyjadrenie odporcu okresný súd doručil sťažovateľovi, ktorý 10. decembra 2004 okresnému súdu oznámil, že ďalšie dokazovanie vo veci nenavrhuje. Konajúca sudkyňa nariadila pojednávanie na 14. január 2005.

Na tomto pojednávaní sťažovateľ uviedol, že považuje dokazovanie za skončené a žiadal, aby okresný súd vo veci rozhodol čiastočným rozsudkom a vo zvyšnej časti vylúčil vec na samostatné konanie.

V období do pojednávania konaného 4. februára 2005 okresný súd overoval ďalšie skutočnosti týkajúce sa vykonávania monitorovacej činnosti a odporca predložil súdu ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Na pojednávaní konanom 4. februára 2005 okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 11 Cb 22/2004-404 o časti nároku sťažovateľa a vo zvyšnej časti jeho návrh vylúčil na samostatné konanie pod sp. zn. 11 Cb 63/2005. Okresný súd vo veci určil pojednávanie na 10. marec 2005, ktoré na žiadosť odporcu (pre kolíziu termínov pojednávania právneho zástupcu) odročil na 12. apríl 2005.

Pojednávanie uskutočnené 12. apríla 2004 za účasti oboch účastníkov a ich právnych zástupcov bolo odročené na 11. máj 2005 za účelom predvolania svedka a predloženia ďalších dôkazov. Uvedené pojednávanie bolo zrušené pre odvolanie odporcu podané voči rozsudku, ktorým okresný súd rozhodol o časti nároku sťažovateľa.

Okresný súd ďalej predložil 13. mája 2005 spis sp. zn. 11 Cb 22/2004 na rozhodnutie o odvolaní Krajskému súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“), ktorý uznesením č. k. 3 Cob 49/05-424 z 30. mája 2005 zrušil rozsudok v napadnutej časti a v zrušenom rozsahu vec vrátil prvostupňovému súdu s pokynom na vykonanie ďalšieho dokazovania.

Okresný súd 27. júna 2005 doručoval uznesenie krajského súdu účastníkom konania s výzvou na doplnenie dokazovania podľa pokynov krajského súdu. Sťažovateľ oznámil okresnému súdu návrhy na vykonanie dokazovania 7. júla 2005. Okresný súd 13. júla 2005 urgoval doplnenie dôkazov u odporcu. Odporca navrhol okresnému súdu dôkazy 29. júla 2005. Okresný súd následne uznesením č. k. 11 Cb 63/2005-25 z 25. augusta 2005 rozhodol o spojení vecí sp. zn. 11 Cb 22/2004 v časti o zaplatenie 9 600 Sk a zmluvnej pokuty a veci sp. zn. 11 Cb 63/2005 pod spoločnú sp. zn. 11 Cb 63/2005. Po sťažovateľovom oznámení výšky zmluvnej pokuty (30. septembra 2005) a zaplatení súdneho poplatku (10. októbra 2005) okresný súd nariadil pojednávanie na 29. november 2005. Toto pojednávanie sa uskutočnilo za účasti oboch účastníkov a ich právnych zástupcov a bolo odročené na 17. január 2006, pričom okresný súd uložil sťažovateľovi povinnosť na predloženie dokladov a dôkazov preukazujúcich jeho nároky. Okresný súd opätovne vyzval sťažovateľa na splnenie povinnosti 10. januára 2006. Termín pojednávania určený na 17. január 2006 bol pre práceneschopnosť odporcu zrušený a pojednávanie bolo odročené na neurčito.

Okresný súd overoval 13. januára 2006 predpokladanú dĺžku práceneschopnosti odporcu (jej ukončenie oznámil okresnému súdu právny zástupca 17. februára 2006). Právna zástupkyňa sťažovateľa predložila 23. januára 2006 okresnému súdu zmenu žalobného návrhu, v ktorej časť návrhu vzala späť a v časti návrh rozšírila. Konajúca sudkyňa predložila 27. januára 2006 spis sp. zn. 11 Cb 63/2005 predsedovi okresného súdu na pridelenie inému zákonnému sudcovi. Po pridelení veci zákonnej sudkyňi táto namietla svoju zaujatosť. Okresný súd preto 24. februára 2006 predložil spis krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti. Krajský súd uznesením č. k. 3 Ncb 3/2006-72 zo 6. marca 2006 rozhodol o zaujatosti zákonnej sudkyne a o tom, že je vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci sp. zn. 11 Cb 63/2005. Po vrátení spisu okresný súd 27. marca 2006 prideliť spis inej zákonnej sudkyňi.

Okresný súd nariadil pojednávanie na 19. september 2006 a uložil účastníkom konania povinnosť, aby oznámili, či vo veci navrhujú vykonať ďalšie dôkazy.

Ústavný súd zistil, že na pojednávaní uskutočnenom 19. septembra 2006 okresný súd uznesením konanie vo veci na návrh sťažovateľa zastavil, pretože 18. júla 2006 došlo k výmazu odporcu z obchodného registra, a nepriznal náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe zistených skutočností postup okresného súdu označiť za taký, ktorý by bolo možné vzhľadom na celkovú dĺžku dosiaľ uskutočneného konania považovať za taký, ktorý je poznačený zbytočnými prieťahmi. Doterajšia doba konania vedeného okresným súdom po postúpení veci predstavuje celkovo 2 roky a 8 mesiacov. Okresný súd v obdobiach medzi jednotlivými pojednávaniami zabezpečoval podklady pre konanie vo veci. Prieťah v trvaní 5 mesiacov bol zistený na začiatku konania na okresnom súde a bol zapríčinený práceneschopnosťou konajúcej sudkyne. Pri zmene zákonnej sudkyne pre dlhotrvajúcu práceneschopnosť postupoval okresný súd v súlade s rozvrhom práce na rok 2004. Vo veci sa uskutočnilo 7 pojednávaní, o časti nároku sťažovateľa už bolo právoplatne rozhodnuté, vo zvyšnej časti okresný súd konanie zastavil.

Na základe uvedených skutočností a berúc do úvahy povahu veci, jej zložitosť a dĺžku konania pred okresným súdom, ústavný súd konštatuje, že vzhľadom na uvedené skutočnosti postup okresného súdu nesignalizuje možnosť zbytočných prieťahov v konaní, dôvodnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Z uvedených dôvodov preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. septembra 2006